

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
 Prijs per regel fr. 1.00
 Tusschen Allerlei- in Provincie
 nieuws fr. 2.00
 Vonnissen en doodsberichten fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :
 van 1 tot 4 regels fr. 2.50
 Elke regel meer fr. 0.50
 Voor meer dan één inlascaping, prijs
 volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen
 moeten ons toekomen voor Dinsdag
 middag.

BUREEL EN REDACTIE :
 Drukkerij COLLEE
 — (Naam. Maatsch.) —
 TONGEREN
 Postcheks rekening n. 84555.
 Telefoon 13

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar.
 Vooraf betaalbaar.
 50 centiemer het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en
 aankondigingen, moeten franco gezant
 worden aan den uitgever.

Werkloosheid, pensioen en gezinsvergoeding.

De nieuwe pensioenwet der arbeiders komt in den loop van dees jaar in voege. Men weet dat de werkmans voortaan voor zijn pensioen stortingen moet doen. Doch, in de arbeidswereld neemt thans de werkloosheid eene onrustwekkende uitbreiding. De vraag wordt gesteld of een werkloos zijne pensioensortingen moet voortzetten? Zoo ja, op welken grondslag zal zijne bijdrage berekend worden? En indien de werkloos niet meer stort, verliest hij dan zijn pensioen?

Ook de wet op de gezinsvergoeding komt dees jaar in voege. Kan een werkloos deze vergoedingen blijven trekken?

De minister van nijverheid en arbeid heeft deze verschillende punten toegelicht als volgt:

« Gedurende de werkloosheid zijn de loontrekkenden niet meer in dienst bij een werkgever en trekken dus niet meer, zodat zij niet meer verplicht zijn de bijdrage te betalen voorzien bij de wet op de ouderdomspensioen. Bovendien dient de werkgever ook niet meer te storten.

» Men mag evenwel niet uit het oog verliezen dat om van rechtswege op 65 jaar de ouderdomsverhoging kosteloos pensioen te ontvangen, op de rekening der loontrekkenden de stortingen moesten worden gedaan voorzien bij de artikelen 35 en 36 der wet. Werden dus de stortingen onderbroken, om eenige reden, dan kan hun die verhoging niet van rechtswege worden toegestaan. Het is juist om de arbeiders die moeilijkheid te besparen en hun dit voordeel te behouden, dat de wet te hunnen behoeve een uitzonderlijke bepaling voorziet luidende:

« De verzekerde die, in den loop van het jaar, gedurende minder dan tien maanden en meer dan vier maanden als verzekeringsplichtige in dienst van een werkgever werkzaam was, kan, door vrijwillige stortingen het aantal maandstortingen volmaken vereischt ter vorming van een wettelijke jaarsorting. Gansch de aldus door verzekerde te storten som zal, minstens, gelijk staan met het bedrag der persoonlijke storting der werkgeversbijdrage, die in verband staan met de klasse waarin hij zijn dienst staakte, vermenigvuldigd met het getal der aan te vullen maanden. Die volmakende storting dient in het loopende jaar te worden gedaan ».

» De loontrekkende die dus als zodanig gedurende ten minste vier maanden in den loop van een jaar te werk werd gesteld, moet, zoo hij zijn rechten wil behouden op de voordelen der wet en op 65 jaar van rechtswege en zonder onderzoek, de ouderdomsverhoging (kosteloos pensioen) ontvangen, persoonlijk een aanvullende storting doen als hooger voorzien. Het is duidelijk dat, in elk geval de betrokkene een ouderdomsrente ontvangen zal in verhouding tot de op zijn rekening bij de Lijfrentekas gedane stortingen.

» Ik meen erop te moeten wijzen dat werklooskassen reeds maatregelen hebben genomen om zelf, en voor rekening van de belanghebbenden, bedoelde stortingen te doen. Wij onderzoeken of dit niet zou kunnen veralgemeend worden.

» Wat de gezinsvergoedingen betreft, deze worden berekend voor het tijdperk gedurende hetwelk de uitvoering van het arbeidscontract, van het dienstverband of over het algemeen, de dienstverharing werd geschorst wegens ziekte, ongeval, onvrij-

willige werkloosheid of eenige andere wettelijke reden.

» De statuten of de reglementen der compensatiekassen kunnen evenwel bepalen dat het recht op de tegemoetkomingen ophoudt, in elk geval, na verloop van een tijdperk van gedwongen werkloosheid dat zij vaststellen en waarvan de duur niet minder dan drie maand mag bedragen ».

Waar... & wanneer?

Wat zijn twee vragen, Lezers, die dagelijks leven in het hart en komen over de lippen der menschen.

Waar woont de dokter? En wanneer is hij te spreken? Waar is het station? En wanneer gaat er een trein? Dat zijn vragen die in verlegenheid of met het oog op iets, dat noodig of aangenaam is, worden gedaan. Een zieke behoeft een dokter, en wie gaat er niet gaarne eens op reis?

Doch wij stellen nu deze beide vragen met het oog op wat volstrekt onnoodig is, en dat nog nooit iemand, die in verlegenheid zat, er uit geholpen, maar veelker al dieper in gebracht heeft.

Waar en wanneer wordt er gevloekt? Menigeen zegt of denkt bij deze vraag: wat heeft dat nu te beduiden? Vloeken geeft den mensch immers niets, brengt hem tocht niets aan! Dat is ook zoo. Het vloeken is een nuttelooze en zeer dwaaze zaak. De dronkaard, de wellusteling, de lasteraar hebben nog een zeker, zij het dan ook jammerlijk genot bij het bedrijven van het kwaad. Maar de vloeker wint met zijn vloeken het allerminste zelfs niet. Ook kan hij voor zijn ruwe, lasterlijke taal volstrekt geen verontschuldiging inbrengen. Het vloeken is een gansch vermetele zonde. Niets noodzaakt den mensch er toe. Het is geheel een uiting van 's menschen boos en verdorven hart.

Ten aanzien van dat nuttelooze, vermetele en vruchteloze vloeken nu stellen wij thans de vraag: waar en wanneer het geschied.

Wil toch eens ernstig naar het antwoord luisteren.

Waar vindt men de vloekers? En het antwoord is: OVERAL! In de kazerne en op de straat. In de kroeg en in de salon. In den trein en op de boot. Op het ziekbed en op de bruiloft.

Bij welken leeftijd en onder welken stand vindt men vloekers? Het ontzettend antwoord is: bij allen leeftijd: mannen en vrouwen, grijsaards en kinderen vloeken. En onder alle standen: soldaten en arbeiders, heeren en dienstknechten, vrouwen en dienstmaagden vloeken.

Ga waar gij wilt, en overal zult gij vloekers ontmoeten.

Wanneer vloeken die menschen nu, en waarvoor vloeken zij? Het vreeslijk antwoord is: schier altijd en bij alles.

Menige man vloekt tegen zijn vrouw, menige moeder vloekt tegen haar kinderen en velen vervloeken zich zelf. Men vloekt over regen en droogte, over koude en hitte, over een gebroken arm en over een scheurtje in zijn kleed.

Over niets en over alles vloekt men.

En wanneer wordt er nu gevloekt? Gij hoort het kind vloeken bij zijn spel. De schipper aan de oogen had gezeten, werd bleek onder La Boulaye's woorden, en zijn lippen beefden.

— U laat me dus niet doodschieten? vroeg hij aarzelend.

— Doodschieten? herhaalde La Boulaye. En nu begreep hij eerst de betekenis van de woorden, waarin Des Cadoux den vorigen avond zijn verzoek had gekleed en die in den beginne niet tot hem waren doorgedrongen.

— Lieve hemel, u maakt me geen compliment! riep hij uit. Ben ik dan een moordenaar? Maar citoyen... Kom, hier is de brief, dien ge voor mij naar Trier zoudt brengen. Hij is gedresserd, aan jonkvrouw De Bellecour te Trier en is een afscheidsbrief van d'Ombréval aan die dame.

— Met alle soorten van genoeven wil ik hem voor u bezorgen, riep Des Cadoux uit.

Zij scheidden in de beste verstandhouding de aristocraten en de republikein. Wederkerige dankbaarheid, bij beiden nog verhoogd door achting, deed hen bijna vriendschap voor elkaar voelen.

Nadat Cadoux hartelijk afscheid had genomen van Ombréval, riep Caron zijn soldaten en beval hun alles voor de reis naar Parijs in gereedheid te brengen.

XVI.
 Cécile Deshaix.

In zijn woning op den hoek van de Rue Nationale en de Rue de la République, zat de afgevaardigde Caron La Boulaye aan

een stort zich de ontzaglijke eeuwigheid vloekend in!

Dat noodeloze en nuttelooze vloeken hoort men overal. Men doet het allerwege en onder alle omstandigheden. Bij iedere aanleiding, vaak zonder de allerminste aanleiding. Daar zijn menschen, die even onwillig vloeken, als zij ademen. Zij weten zelf volstrekt niet meer, dat zij het doen.

Maar is dat zoo algemeen voorkomende vloeken nutteloos en vruchteloos, het is niettemin een schrikkelijke en vreeselijke zaak! Het geeft den vloeker geen winst, maar het berokkent hem het allervreeslijkste kwaad. Wie vloekt roept gods oordeel over zich in. Vloeken maakt rijp voor de hel, waar alle lastert en vloekt. De vloeker, die zich niet bekeert wordt straks van God vervloekt. Hij zal het geduchte woord vernemen: « Ga weg van Mij, gij vervloekte, in het eeuwig verderf! »

Daar loopt dat onnoedige, nuttelooze en vermetele vloeken op uit!

Verblijvende teekens

Het indexcijfer heeft voor onzen Nieuwjaar een blijde verrassing bewaard, waarover wij dezen polsjaar van onze dagelijksche begroeting zeer dankbaar zijn.

Het is nog zoo aanzienlijk niet, dat wij het aan onzen honger zullen voelen. Maar hier geldt het de spreuk van de muus ter herinnering te brengen, die beweerde dat « alle baten helpen » en dit gezegde staafte met eene vrijpostigheid bijna zoo klein als dit gebaar, waarbij zij de watermassa vergroette.

Wij mogen niet vergeten dat, als wij voor gelijk welk eene zaak maar meer zeven maal zoveel betalen als voor het bezoek waarmede de Pruis ons vereerde, wij zullen mogen zeggen, dat het leven hier teentmaal normaal is geworden. Het verschil in de prijzen, nu tegenover 1913, zal dan aan onzen zwakken gestandaard liggen, niet meer aan den opgejaagden kost der levensvoorwaarden.

Overigens, dergelijke verschijnselen en verwikkelingen zijn al heel moeilijk om juist beoordeeld te worden. Al stond onze levensrooster nog zoo gespannen, de jaren die voorbijgingen hebben ons nooit toegeschenen als stonden zij onder het teeken der vertwijfeling.

Integendeel, de laatste tien jaren heeft onze bevolking er het hare van genomen. Zij mogen tellen als een tijdperk waarop wij geleefd hebben gelijk God in Frankrijk.

Nimmer zijn er meer overbodige uitgaven gedaan geweest en nochtans heb ik tot hier toe niemand zijne noodwendige zaken wisten verkoopen. Als de index het hoogst stond, waren er meest dag-in-dag-uit-levers, die pels droegen en tweemaal daags vleesch aten. Al de kleine burgerke, of zoo goed, speculeerden, en van de minste bankkassen deden als onze poes. Als ze geslapen heeft, steekt ze 'nen hoogen rug op, en al de bankkassen werden banken met verippen als kerkgewelven.

Jammer is 't anderzijds, dat het juist de crisis is, die den aanslag medebrengt, en dat dit genadiger aanschaffen denklijk tot een verlagen der pree aanleiding geven zal. Ondertusschen zouden wij ongelijk hebben, de vreugd, die het zinken van den prijs der levensnoodwendigheden medebrengt, te vergallen door ons hoofd te breken met de na-deelige kanten van den afslag.

Het eenige wat wij daaruit moeten onthouden is, dat het vergaren van een appel

tegen den dorst, zoowel in tijden van overvloed, als in den tijd der pasterkoster aan te raden is.

BUITENLAND

DUITSCHLAND.
 Sensationele redding van een ski-er. — De 27 jarige boekhouder, Gustave Heizer, uit Winthertur, was 's morgens uit Klosters vertrokken voor het maken van een skitocht naar Wiesbadener-Hutte, ten Noorden van de Piz Buin. Hij wilde zich, bij het vallen der duisternis, naar het Silvretta-Haus begeven doch kon dit niet vinden en zag zich aldus gedwaald. Den nacht in de open lucht door te brengen.

Nadat hij daags na dien, in den vroegen ochtend den Silvretta-kletscher zonder ongelukken was overgestoken, haakte hij met zijn rechter-ski in een kloof van den Vermunt-gletscher en bleef aan de linker ski, die dwars over de kloof te liggen kwam met het hoofd naar beneden hangen.

In deze wanhopige houding bracht Holzer ongeveer twee uur door.

Ten slotte begon hij in beide kanten van de kloof met zijn ijsheuvel gaten te hakken; toen hij deze groot genoeg achtte, trok hij zich met het houweel aan de ski omhoog en wist zijn rechtervoet, die hij intusschen van de ski had bevrijd om zijn hoofd in de gaten te stoppen. Verder kon hij zich echter niet uit zijn benarde positie bevrijden. Tot tien uur in den ochtend bleef hij zoo hangen.

Op dat uur maakte een gids met zijn gezelschap een tocht op de Piz Buin. Hij hielp den ongelukkige, die dank zij deze tusschenkomst van een wissel dood gered werd.

ITALIE.
 Een oorlog! — WAT M. MUSSOLINI ZEGT. — M. Gaubert, voorzitter der vereniging van dagbladen der Fransche departementen, op reis in Italië, werd ontvangen door M. Mussolini die hem onderhield over zijn reise. Den 1 Januari laatst per draadloos, aan Amerikaanse toehoorders.

M. Mussolini verklaarde: — Men moet zinneloos zijn om den oorlog te wenschen. Ik heb den oorlog meegenomen en weet wat er van is. Kan een mensch aardbevingen wenschen en rampen begeeren? Hebt gij kinderen?

— Ik heb er vier, antwoordde M. Gaubert.

— Ik heb er vijf. Gij begrijpt dat ik met niemand den oorlog wil.

M. Gaubert deed opmerken, dat de Italiaansche dagbladen weinig vriendelijk zijn jegens Frankrijk. De Duce ontkende en noemde een dagblad, dat integendeel zeer vriendelijk is jegens de Franschen, waarna hij sprak over de landbouwcrisis en over de ontvolking van den buiten. In Italië is het evenwicht tusschen de stad en den buiten gebroken, maar wanneer een man van den buiten afkomstig zonder bezigheid valt in de stad, wordt hij naar zijn geboortedorp terug gezonden. Ten slotte zegde M. Mussolini: — Vooral, bevestig dat ik geen oorlog wil. Men beweert dat wij te talrijk zijn in Italië. Veertig miljoen inwoners. Ik meen, dat Italië er nog 5 tot 6 miljoen meer kan voeden.

ZWITSERLAND.
 Vreeselijke uren van een schijnloof. — Een ongewoon geval van schijnloof heeft in Constanz, aan het meer van Constanz ge-

DRUKKERIJ-BOEKHANDEL COLLEE
 NAAML. MAATSCHAPPIJ TONGEREN.

Bij uitscheiding van BOEKHANDEL,
 totale UITVERKOOP AAN FACTUURPRIJS, van alle in magazijn zijnde artikelen, van ons verkooptuis

GROOTE MARKT, 37 - 39, TONGEREN.

De N.M. Drukkerij COLLEE
 Hoek der Regulierenwal en der Putstraat.

eene der oudste en meest gekende der provincie, gelast zich, gelijk in het verleden met het uitvoeren van alle werken die het drukkersvak betreffen, en hoopt de gunst en het vertrouwen harer talrijke cliënteel te behouden.

DE BEHEERAA.

gevaarvol diert door de velden naar het groote bosch van Molte.

ENGLAND.
 Een oudstrijder wil dat zijn asch op de Fransche slagvelden worde uitgestrooid. — Een Engelsch soldaat, Ason, geheeten die in den wereldoorlog zwaar gewond werd en later nooit helemaal van zijn verwondingen genezen is, trad in 1921 in het huwelijk. Zijn vrouw moest hem toot beloven zijn lichaam aan zijn dood te laten verassen en de asch op de slagvelden in Noord-Frankrijk uit te strooien.

Ason is vorige week door den dood uit zijn lijden verlost. Mevr. Ason heeft zich aan haar belofte gehouden en het lijk laten verassen.

Deze week vertrekt zij met de urn naar Frankrijk om den laatste wil van haar overleden echtgenoot uit te voeren.

FRANKRIJK.
 — Ontzettende roofmoord. — Een vreeselijke moord is eergister morgen in een klein dorp nabij Bar le Due ontdekt. In een afgelegen huis woonden sinds jaren een spoorwagembste met zijn vrouw en drie kinderen, van wie het oudste tien jaar is. De beambte is tegen vijf uur in den morgen naar zijn werk gegaan.

Toen in de ochtenduren de luiken voor de vensters van het huis gesloten bleven, heeft een bekende zich toegang tot het huis verschaft om de oorzaak daarvan na te gaan. In de slaapkamer deed hij een vreeselijke ontdekking. In haar bed lag de vrouw met ingeslagen scheid op het door bloed rood gekleurde linnen. Naast haar lag het vierjarig kind eveneens met ingeslagen scheid.

Uit de andere kamer hoorde de man de andere kinderen zacht om hulp roepen. De kinderen verklaarden, dat korten tijd na het vertrek van hun vader een man door het achtervenster naar binnen was gekomen. Daarna hadden de kinderen een groot lawai gehoord.

Uit het onderzoek der politie is gebleken, dat de dader goed op de hoogte van de omstandigheden en gewoonten in het huis van den spoorwagembste moet zijn geweest. Uit een kast werd een bedrag van twee duizend frank vermist.

RUMENIE.
 Een geschil over begrafeniskosten met de regering. — Tusschen de Rumeensche regering en de familie van Vintila Bratianu is een oneenigheid ontstaan over de kosten van de begrafenis van Bratianu, den leider der Rumeensche liberale partij.

Naar de correspondent van den New-Yorkschen « Herald » meldt, heeft de familie indertijd het aanbod der regering om de kosten van de plechtige begrafenis van den liberalen leider te dragen, afgewezen. De familie antwoordde, dat zij de kosten zelf wel zou dragen.

Mevrouw Livia Bratianu, de weduwe van den ex-premier, heeft thans van het departement van de schatkist een rekening ontvangen van ruim 2100 pond stending.

Deze rekening is o.a. als volgt gespecificeerd:

Drie bijzondere treinen (die de leden van het kabinet en de hooge ambtenaren vervoerden naar Bratianu's geboortestad) ieder voorzien van een restauratiewagen; onkosten voor diners, en vervoer van politie, genlarmen en soldaten, die speciaal voor de begrafenisplechtigheden gereedschap werden.

Mevrouw Bratianu heeft geweigerd deze kosten te betalen, daar deze voortvloeden uit de ongevraagde praal en pracht, die bij die gelegenheid werd ten toon gespreid.

Men meent, dat de koning in deze aangelegenheid als bemiddelaar zal optreden.

— Wolven in de Cote d'Or. — M. Godard, landbouwer te Eurl sur Seine, was op weg naar Francheville.

Op een gegeven oogenblik werd de hond die hem vergezeld door schrik bevangen en kwam hij snel naar zijn meester toegelopen. M. Godard had weldra de oplossing van het geheim. Een groote wolf liep op honderd meters afstand over den weg. Komende van het bosch van Patteuse trok het

MINNELWERK VAN DE « POSTRIJDER »

DE WARE EDELMAN

Citoyenne, schreef hij de man, met wien ge mij zoo schandelijk hebt misleid, is in mijn macht. Zoo heeft de hemel mij in de gelegenheid gesteld u te straffen, als tenminste de dood onder de guillotine zal bijken een straf te zijn. Als ge hem wilt bevrijden, kom dan bij mij in Parijs en mischien zal ik, op zekere voorwaarden, bereid zijn hem in het leven te laten ».

Hij sloot zijn couvert, legde zijn brief bij dien van Ombréval, verzegelde hem en schreef er hetzelfde adres op, als Ombréval op den zijne had geschreven.

— Garin, beval hij kortaf, breng citoyen Ombréval weg.

Toen de korporaal hem had gehoorzaamd, wendde La Boulaye zich weer tot Cadoux. Zij waren alleen, behalve twee soldaten, die bij de deur de wacht hielden.

De oude man stond op, maakte het teeken des kruises en stapte kalm en met onverschrokken houding naar voren.

— Mijnheer, zie bij tot La Boulaye, die hem verbaasd aanzag, ik ben gered.

— Citoyen Des Cadoux, zie hij, ik vind dat, daar ik koos orders uit Parijs heb gekregen, betreffende u, er geen enkel reden bestaat waarom ik u naar de hoofdstad zou brengen. Ik zou zelfs niet weten, waarom ik uw vrijheid zou bememen, citoyen. Integendeel, als ik bedenken hoe goed gij eens jaren geleden, op Bellecour, voor mij zijt geweest, vind ik dat ik alles moet doen om te maken, dat ge niet in de handen der revolutionairen

rechtbank valt. Een gezadeld paard staat buiten voor u klaar. U kunt vertrekken als u wilt en slechts op deze voorwaarden, dat ge voor een enkele keer mijn koerier wilt zijn en dezen brief aan zijn adres bezorgen. Ik geloof dat uw plaats van bestemming toch dezelfde is.

De wakker edelman, die den dood zoo moedig onder de oogen had gezien, werd bleek onder La Boulaye's woorden, en zijn lippen beefden.

— U laat me dus niet doodschieten? vroeg hij aarzelend.

— Doodschieten? herhaalde La Boulaye. En nu begreep hij eerst de betekenis van de woorden, waarin Des Cadoux den vorigen avond zijn verzoek had gekleed en die in den beginne niet tot hem waren doorgedrongen.

— Lieve hemel, u maakt me geen compliment! riep hij uit. Ben ik dan een moordenaar? Maar citoyen... Kom, hier is de brief, dien ge voor mij naar Trier zoudt brengen. Hij is gedresserd, aan jonkvrouw De Bellecour te Trier en is een afscheidsbrief van d'Ombréval aan die dame.

— Met alle soorten van genoeven wil ik hem voor u bezorgen, riep Des Cadoux uit.

Zij scheidden in de beste verstandhouding de aristocraten en de republikein. Wederkerige dankbaarheid, bij beiden nog verhoogd door achting, deed hen bijna vriendschap voor elkaar voelen.

Nadat Cadoux hartelijk afscheid had genomen van Ombréval, riep Caron zijn soldaten en beval hun alles voor de reis naar Parijs in gereedheid te brengen.

XVI.
 Cécile Deshaix.

In zijn woning op den hoek van de Rue Nationale en de Rue de la République, zat de afgevaardigde Caron La Boulaye aan

zijn schrijftafel. Een lichte bios lag over zijn gelaat. Zijn oogen, die telkens als de pen in de hand rustte, nadenkend voor zich uitstaarden, hadden een eigenaardige schittering. In zijn ooren klonk nog de storm van toeluchtingen, die was opgegaan na de schitterende rede, dien dag door hem in de vergadering uitgesproken. Hij behoorde toe de Bergpartij, wat niet anders dan natuurlijk was van een beschermeling van Robespierre. Deze partij muntte meer uit in voortvarendheid dan in welsprekendheid en redenaars als La Boulaye waren er zeldzaam. Het was in Maart van 't jaar 1793; een tijdstip, gedenkwaardig om de doodelijke veete, die toen woedde tusschen de Girondijnen en de Bergpartij, en in de hevige debatten deed Caron zich als zulk een talentvol redenaar en als een man van zulk een helder verstand en zulke nobele beginselen kennen, dat zijn populariteit bij de Bergpartij en de bevolking van Parijs met den dag steeg.

Daarom zat hij daar met een bios op de wangen en een schittering in de oogen en glimachte hij bij de gedachte aan het enthousiasme, waarvan hij een half uur geleden het voorwerp was. Hier was iets, dat waard was dat een man er voor leefde, iets waarop een man trotsch mocht zijn en dat hem kon troosten voor het verraad van een vrouw. Inderdaad, kon de liefde eener vrouw hem wel ooit iets geven, dat hier tegen op woog? Was het niet veel meer eer, om door al die krachtige mannen bewonderd en vereerd te worden, om hun afgod te zijn, dan om bemind te worden door een onbeduidend meisje? Dit laatste kon iedereen mooi gekleeden fat te beurt vallen. Voor het eerst moest men man zijn.

Maar hoe verstandig en filosofisch hij ook redeneerde, toch waren er oogenblikken waarop zijn gelaat betrok en zijn oogen

hun glans verloren. Dan dacht hij aan dien avond in het hotel te Boisvert, toen hij naast haar was neergeknield en zij hem misleid had. Hij dacht aan het geluk dat in die enkele korte uren voor hij ontdekte dat zij hem had bedrogen, zijn deel was geweest. En in weerwil van zijn opgezogenheid van thans kwam het hem soms voor, dat er in dat andere geluk, dat hij nu meende te vermissen, een grotere en meer blijvende zaligheid lag.

Zou zij naar Parijs gaan? Dit had hij zich, in al die twintig dagen die er sinds zijn terugkomst waren verlopen, dagelijks afgevraagd. En onderwijl wachtte graaf d'Ombréval in de gevangenis van het Luxemburg zijn lot af. Dat hij nog niet terecht had gestaan dankte hij den bemoeiingen van La Boulaye. Deze had namelijk tot Robespierre gezegd, dat hij om persoonlijke redenen verlangde dat de voormalige graaf nog eenigen tijd in de gevangenis zou blijven. En Robespierre had hem over zijn in hoorn bevatte brilleglazen aangekeken, de schouders opgehaald en geantwoord:

— Nu, als gij dit verlangt, mijn waarde Caron, dan gebeurt 't natuurlijk. Hij zit daar goed in het Luxemburg.

Wel vroeg hij zijn beschermeling naar de reden, maar La Boulaye had hier ontkennend op geantwoord en gezegd dat hij hem die later wel zou mededeelen.

Sinds had Caron voortdurend gewacht en nu was 't meer dan tijd, dat Suzanne een teeken van leven gaf. Of hadden misschien Ombréval's laffe smeebelden in zijn eigen kort epistolaafgelaten eenigen indruk op haar te maken. Was zij dan geheel harteloos en zou zij, nu haar verloofde in nood verkeerde, hem even ontrouw zijn als vroeger La Boulaye?

Hij schudde het hoofd, trachtte niet meer aan haar te denken, doopte zijn pen in den

inkt en begon te schrijven.

Van de straat drong het dof geluid van tromgeroffel en rhytmisch neerkomende voetstapen tot hem door. Maar dit geluid was zoo alleelagisch in het revolutionaire Parijs, dat het de aandacht niet meer trok en hij schreef door zonder er meer op te letten dan op het geschreeuw van de kooplieden, die hun waren te koop boden. Opeens vernemde zich niet 't gewone straatruis meer een ander geluid, dat van een naderend rijtuig, dat voor zijn deur stilstaaf.

Zich verbaasd afvragend of de bezoeker bij hem of bij den bewoner van de verdieping boven de zijne kwam, zat hij te luisteren toen de deur openging en zijn bediende — het woord « knecht » was uit het revolutionnaire woordenboek geschrapt — hem kwam zeggen dat er beneden een dame was die vroeg of zij hem mocht spreken.

En hoe dikwijls hij zichzelf ook had wijsgemaakt, dat hij onverschillig was geworden naar het Suzanne De Bellecour gold, toch voelde hij zijn hart sneller kloppen bij de gedachte, dat zij misschien eindelijk gekomen was.

— Hoe ziet die dame er uit? Brutus, vroeg hij.

— O, heel mooi, citoyen, antwoordde Brutus grinnikend. 't Is citoyenne Deshaix.

La Boulaye maakte een ongeduldige beweging.

— Dwaas, waarom zegt ge me dat niet eerder, zijt hij streng.

— Dwaas, omdat u het me niet eerder hebt gevraagd, antwoordde de man met de vrijpostigheid der echte patriotten, die tegen iedereen een toon van gelijkheid aansloegen. Hij was een klein mager manneke van mischien dertig jaar. Zijn eigenlijke naam was Ferdinand, maar een bij de ultrarepublikeinen in zwang zijnde mode volgde, had hij den naam van den bekenden Re-

meinschen patriot aangenomen.

La Boulaye speelde eenige oogenblikken met zijn pen. Toen zij hij met gefronst voorhoofd en matte stem:

— Laat haar binnen.

't Volgende oogenblik kwam zij, een mooie vrouw, zooals Brutus terecht had gezegd, heel blond en met ogen, zoo onschuldig als die van een kind. Zij was klein maar scheen, te oordeelen naar het opvallend hooge, met veeren versterde kapsel, grooter te willen lijken dan zij werkelijk was. Het rose, laag uitgesneden kleedje, was met talloze strookjes versierd. In de eene hand hield zij een waaijer — die echter onmogelijk als wapen tegen de hitte bedoeld kon zijn, want de winter was nog niet voorbij — in de andere hand een bouquet vroege rozen.

— Hoemaakt ge het? Zij vroeg het op vroeliken, ongedungen toon. En al had de revolutie niets anders voor haar kunnen doen, Cécile dankte haar toch dit, dat zij La Boulaye nu met « u » en « we » kon aanspreken, wat door de nieuwe etiquette werd voorgeschreven.

La Boulaye stond op, legde zijn pen neer beantwoordde haar groet beleefd maar koel en schoof haar een stoel bij.

— Ge lijkt wel een lentebode, citoyenne, zie hij, met die bloemen en dat verrukkelijk toilet.

— Zoo, eindelijk val ik dan toch eens in uw smaak, zie zij helemal niet verlegen. Vertel eens, hoe vindt ge me nu? En lachend draaide zij zich om en weer om, om hem in de gelegenheid te stellen haar van alle kanten te bewonderen.

Hij zag haar eenige oogenblikken ernstig aan — zoo ernstig dat ook van haar gelast de lach week.

(Wordt voortgezet.)